

λάσσης, ἥ και ἀλλαχοῦ, καὶ εἶνε ἐλεύθεροι ἥ και δὲν εἶνε πλέον, θ' ἀγαπηθῶσι πάλιν, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσωσι πῶς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχε παύσει ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια· τί λέγω! πεπεισμένοι ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα ἡγαπῶντο λεληθότως. Καὶ μὴ κατορθοῦντες νὰ παραδεχθῶσιν ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ζήσωσι τοῦ λοιποῦ κεχωρισμένοι, θὰ κατασιγάσωσι τὰς ἐλαφρὰς τύψεις τῆς συνειδήσεως, τοῦ οἰκτροῦ τούτου σημερινοῦ ἀνεμοδείκτου, στρεφόμενου πάντοτε πρὸς τὸν πνέοντα ἀνεμόν, καὶ θὰ πείσωσιν εἰς τὴν ἀγκάλην ὃ εἶς τοῦ ἄλλου, μετὰ περιβαλλούσης καὶ ἀεὶ νεαζούσης θερμότης, καὶ θὰ ἐπανεύρωσι τὴν δρόσον τῶν πρώτων συγκινήσεων, τοὺς πρώτους ἔρρους, τὰ πρώτα παρὰ τὴν ἔκτασιν τῆς θαλάσσης φιλήματα, καὶ ὅπερ περιεργότερον! θὰ ᾤσιν εἰς ὅλα ταῦτα εἰλικρινεῖς καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν των καὶ πρὸς ἀλλήλους!...

ᾧ εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα ἡ ζωὴ!...

Ἐρρε νοσηρὰ χίμαιρα, ἐν ᾗ ὅλοι ἀπατῶμεν ὅλους καὶ πρώτιστα τὸν ἴδιον ἑαυτόν....

DARAMOT

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

(Παράφρασις)

Γνωρίζω κυρίαν τινὰ, ἥς ἡ μανία εἶνε νὰ κάμνη συνοικέσια. Λέγω μανία, διότι ἀναλαμβάνει ὅλας τὰς δυσχερείας τῶν τοιοῦτου εἶδους ὑποθέσεων ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου συμφέροντος, ἀφοῦ δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν ἀπαιτήσιν, οὔτε ἐπὶ τῆς προικὸς, οὔτε ἐπὶ τῶν γαμηλίων γευμάτων. Διὰ νὰ ἀκούῃ λοιπὸν (καὶ τοῦτο θὰ συμβαίνει συχνότερον), τὰ παράπονα καὶ τοὺς θρήνους ἐκείνων οὓς συνέζευξε, κινεῖ πάντα λίθον πρὸς διαίωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους; Μυστήριον.

Τῇ ἀληθείᾳ, ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐγκεφαλικά νοσήματα, ὧν ἡ ὑπαρξὶς διέφυγε μέχρι τοῦδε τὴν ὀξύνοϊαν τῶν φρενολόγων.

Εὐρίσκεται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κυρία ἐφωδιασμένη μὲ ἱκανὸν ἀριθμὸν δεσποινίδων ὠρίμου ἡλικίας, ἀξιεράστων, πνευματωδῶν, καὶ σπανιώτατα ἡ μάλλον οὐδέποτε πλουσιῶν, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι αἱ τελευταῖαι οὐδένα ἐπιφορτίζουν πρὸς εὐρεσιν συζύγου· τὸν εὐρίσκουν μόνοι· ἀλλ' ἐὰν ἡ τύχη ἐφάνη δυσμενὴς καὶ πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἰς τὰς ἀξιεράστους δεσποινίδας, ἃς προσφέρει ἡ κυρία Β, ἀφ' ἐτέρου ὁμοῦ ἔρριψε βροχηδὸν εἰς αὐτὰς τὴν σεμνότητα, τὴν πρὸς τὰ οἰκιακὰ ἔργα προσήλωσιν κτλ. ἐν ἄλλοις λόγοις ὅλα τὰ προσόντα ἄτινα κατὰ τοὺς Εὐαγγελιστὰς ὀφείλει νὰ ἔχῃ μία σύζυγος χριστιανή.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, τὸ λεχθὲν ὑπὸ τοῦ Πρώσου αὐτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ μεγάλου, ἐρωτηθέντος τί χρειάζεται διὰ νὰ κηρύξῃ πόλεμον, καὶ ἀπαντήσαντος «Χρήματα, χρήματα, χρήματα» οὐδαμῶς ἐφαρμόζεται κάλλιον, ἢ εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο· εἶνε τὸ

φάσμα τῶν πτωχῶν δεσποινίδων, αἱ τρεῖς αὐταὶ μαγευτικαὶ δι' ὀλίγας λέξεις, καὶ πῶς ὄχι, ἀφοῦ εὐγένεια, ἔρως, σύζυγος διακεκριμένος, καὶ ἐν γενεῇ πᾶσα ἡ χεῖρ τῆς δυνάμεως τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐξαρχαίται ἀπὸ τὸ χρῆμα.

Ἀλλ' ἐπανελέθωμεν εἰς τὴν κ. Β. Εἰς πᾶσαν συνάντησιν εἶνε ἀδύνατον πρὸ τίνος χρόνου, ἀφοῦ μὲ καλημερίσῃ νὰ, μὴ μοὶ εἴπῃ τὸ στερεότυπον:

— Πότε λοιπὸν θὰ μοῦ εὕρῃς σύζυγον διὰ τὴν μικρὰν μου Οὐρανίαν; εἶνε τόσον καλὴ κόρη· γλυκεῖα, ἀγαπητὴ... πάντοτε εὐδιάθετος, ἀκακὴ σὰν ἀρνάκι, γελαστὴ, ἀκόμη καὶ ὅταν τῆς πονεῖ τὸ δόντι. Πόσον θὰ εἶνε εὐτυχὴς ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὴν πάρῃ.

— Ἐχει προῖκα;

— Φεῦ! ὄχι· ἂν εἶχε πρὸ δέκα ἐτῶν θὰ ἦτο νυμφευμένη.

— Πρὸ δέκα ἐτῶν; τί ἡλικία λοιπὸν ἔχει ἡ μικρή σας;

— Εἴκοσι ἐπτὰ ἕως εἴκοσι ὀκτὼ, παραπάνω ὄχι! ἀλλὰ τί τὰ θέλεις τὰ χρόνια; εἶνε ἡ ἀθωότης αὐτῇ! ὡς πρὸς τοῦτο μένω ἐγὼ σιγή.

— Θὰ εἶνε ἄσχημος βέβαια.

— Ἀ μᾶ! δὲν εἶνε μὲν ὡραία, ἀφ' οὔτου μάλιστα προσβλήθεισα ἐξ εὐλογίας, ἔχασε τὸ ἓνα μάτι καὶ τῆς ἔμεινε τὸ ἄλλο ποῦ κλαίει πάντοτε, ἀλλ' αὐτὸ δὲν διακρίνεται ὅταν γελά. Σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν εἶνε διόλου ἄσχημος, δὲν ἐμπνέει διόλου ἀποστροφὴν ἀπ' ἐναντίας μειδιᾷ, χαριέστατα.

— Μειδιά αἰωνίως, δὲν θὰ γελά διὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ οὖλα καὶ οἱ ὀδόντες. Κύριος οἶδε τί δόντια ἀγριοχοίρου θὰ ἔχῃ.

— Παρεξηγεῖτε τὰ πράγματα, φίλε· τὰ δόντια τῆς εἶνε ὀλίγον μεγάλα, ὀλίγον κίτρινα, ἀλλὰ ὅλα γερά.

— Ἄς εἶνε ἐπὶ τέλους, εἶνε εὐρωστός ἢ ἰσχνή.

— Συμφωνῶ ὅτι δὲν εἶνε παχεῖα, καὶ τὰ γονατὰ τῆς τρικλίζουν μάλιστα ὅταν περπατῇ· ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὴν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε μία λαμπρὰ κόρη, πολὺ ἐργατικὴ, πολὺ οἰκονόμος ἥτις γνωρίζει ἄριστα νὰ κρατήσῃ νοικοκυρεῖο.

— Δὲν ἡξυρῶ ἂν γνωρίζῃ αὐτὰ, ἀλλὰ τὸν σύζυγόν τῆς βέβαια δὲν θὰ τὸν κρατήσῃ πολὺν καιρόν. Τὰ γόνατὰ τῆς δὲν θὰ τὴν ἐμποδίζουν νὰ ξαφρίζῃ τῇ σοῦπα, ἀλλὰ κατασκευὴ αἰσθημάτων μοὶ φαίνεται ἀδύνατος.

— Θεέ μου! πόσον εἶσθε ἄπειρος τοῦ κόσμου φίλε μου! ἀπὸ ποῦ λοιπὸν βγήκατε; μήπως νυμφεύεται κανεὶς πάντοτε μὲ αἰσθητά;

— Δὲν γνωρίζω· ἀλλ' ἐὰν δὲν νυμφευθῇ διὰ τὸν ἔρωτα, θὰ νυμφευθῇ ἐξ ἀπαιτίας διὰ τὰ χρήματα.

— Διόλου! νυμφεύεται κανεὶς διὰ νὰ μὴ εἶνε μόνος... διὰ νὰ ἔχῃ σύντροφον... διὰ νὰ νυμφευθῇ ἐπὶ τέλους!

Ἡ κυρία Β, εἶλε τὴν ἀλήθειαν· ἀλλ' ἐγὼ ἐκ τῆς περιγραφῆς τῶν προτερημάτων δὲν τὸ ἐθεώρουν εὐκόλον νὰ εὕρῃ σύμβιον ἢ μικρὰ τῆς Οὐρανίας, καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶχον σχεδὸν λησμονήσῃ τὰ λεχθέντα, ὅτε μίαν ἡμέραν ἡ τύχη, ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου ἓνα ἐκ τῶν φίλων μου, νὰ μοὶ εἴπῃ:

— Εἶνε ἓνας γνωστός μου, ὅστις θέλει νὰ νυμ-

φευθῇ· γνωρίζεις καμμίαν νὰ τοῦ προσφέρωμεν ;
 Ἐγέλασα ἐνθυμούμενος τὴν μικρὰν προστατευομένην τῆς κυρίας Β, καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἦξευρω μίαν, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ τοῦ ἀρέσῃ.

— Ἀ! ἔσο βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἶνε διόλου δύσκολος εἰς τὴν ἐκλογὴν· εἰς τὴν νέα αὐτὴ ἔχει κῆποιαν μικρὰν προίκα, διότι αὐτὸς εἶνε ἀπένταρος, ζῇ ἐκ τῆς θέσεώς του.

— Προίκα εἶπες· νομίζω ὅτι ἔχει ἕνα σπητάκι πέντε ἐξ χιλιάδων ἀξίας εἰς τὰ Πυθαράδικα.

— Σπῆτι; λαμπρὰ εἶνε κλητὴρ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, ἔχει ἑκατὸ φράγκα τὸ μῆνα, καὶ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἐν μικρὸν καπνοπωλεῖον δὲν ξέρω σὲ ποιοῦ δρόμο, τὸ ὑποῖον τοῦ ἀποφέρει καθὼς λέγει, ἀλλὰ ἑκατὸ τὸ μῆνα· θέλει γυναῖκα διὰ τὸ σπῆτι τοῦ καὶ νὰ τὸν ἀναπληρῶν τὴν ἡμέραν εἰς τὸ καπνοπωλεῖον ὅταν εἶνε εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

— Ποίως ἡλικίας εἶνε ὁ ἀνθρωπὸς σου;

— Τριάντα ἔξ, τριάντα ὀκτὼ χρόνων.

— Διάβολε! εἰς τὴν ἀκμὴν του!

— Ἐμπρὸς πάμε στὴ νύφη φίλτατε, διότι ὁ φίλος μου βιάζεται τρομερά.

— Νὰ σοῦ πῶ, ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω, πλὴν ὡς ἡκουσα, τὸ μοῦτρο τῆς δὲν ἀξίζει μιὰ πεντάρκα· ἀδιάφορον, θὰ σὲ ὀδηγήσω εἰς τὸ σπῆτι μιᾶς κυρίας φίλης τῆς, ἣτις φροντίζει δι' αὐτὴν καὶ ἐκεῖ τὰ συμφωνεῖτε, διότι ἐγὼ σὲ εἰδοποιῶ ὅτι δὲν ἀναμιγνύομαι διόλου εἰς συνοικέσια.

Ὁ Ἰωάννης (οὕτως ἐκαλεῖτο) μὲ παρεκάλεσεν ἐπιμόνως νὰ τὸν ὀδηγήσω εἰς τῆς κυρίας Β. Σημειωτέον, ὅτι τρελλαίνεται καὶ αὐτὸς διὰ συνοικέσια, δι' εὐνόητον ὁμῶς λόγον· εἶνε εἰς ἄκρον γαστρίμαργος.

Τὸν ὀδήγησα. Ἡ κυρία Β μαθοῦσα τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μας, ἔβαλε κραυγὴν χαρᾶς. Συνωμίλει μὲ τὸν Ἰωάννην ὡς νὰ ἦσαν γνῶριμοι πρὸ εἰκοσαετίας.

Ὁ φίλος σου εἶνε ὥρατος;

— Ὁχι.

— Λαμπρὰ.

— Καὶ ἡ νέα;

— Ἐτσι κι' ἔτσι.

— Ἐννοῶ κάλλιστα.

— Ἀλλ' ἐργατικὴ, γλυκεῖα, εὐχαρις, οἰκονόμος, κοσμία.

— Ἀρκεῖ, παράδες τίποτε;

— Τὰ προίκα τῆς καὶ ἕνα σπητάκι. Ὁ φίλος σας ἔχει θεσιν;

— Ἐκατὸ φράγκα τὸ μῆνα, καὶ ἄλλα τόσα ἀπὸ τὸ καπνοπωλεῖον του.

— Κάλ्लιστα.

— Ἡ ἡλικία τῆς νέας;

— Χοῦμ! ἡλικία... ἔχει τὴν πρέπουσαν.

— Ἐξαισία· ὁ φίλος μου δὲν θέλει νὰ κάμῃ παιδιά.

— Ἀς μείνῃ ἡσυχος· ἡ Οὐρανία δὲν ἔχει τέτοιο σκοπὸ.

— Τότε ἐπλάσθησαν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον.

— Πρέπει νὰ ἀποφασίσωμεν rendez-vous τὸ ταῖον νὰ δῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Θέλεις μεθαύριον;

— Ἐστω, ποῦ;

— Στὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν διὰ τὸν καλὸν οἰκόν· τοῦ Κωστάκη, ξέρεις.

— Εὐχαρίστως, δὲν εἶνε παρὰ ἐξήκοντα λεπτὰ ἡ εἰσόδος· θὰ διασκεδάσωμεν συνάμα σὰς ὑπόσχομαι ἐκ μέρους τοῦ φίλου μου ὅτι θὰ ἡμεθα ἐκεῖ.

— Ὡς φορῶ μπλὲ μπονέ... Ἐκτὸς τούτου, ὁ κύριος θὰ εἶνε μαζὺ μας.

— Σύμφωνοι.

Ἡμῖν ἐγὼ, ὁ κύριος δὲν ὑπέδειξεν ἡ κυρία Β, ὡς ὀδηγὸν εἰς τὴν συνέντευξιν· καιρὸς νὰ ὑπισθωχῶ· ῥῆσιν δὲν ἦτο· ἐκτὸς τούτου, περιέργως νὰ ἴδω τὸ ἀποθησόμενον, ἑστερξα ἀμέσως, μὴ θεωρῶν ὑπὸ αἰσίου· οἰωνούς, τὸ πρῶτον συνοικέσιον εἰς ὃ ἐμελλον νὰ παρευρεθῶ.

II

Τὴν ὑποδειχθεῖσαν ἡμέραν, μίαν ὥραν πρὸ τῆς ὀρισμένης διὰ τὴν συνέντευξιν, εὐρίσκομαι εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Β περιέργως νὰ γνωρίσω τὴν μικρὰν Οὐρανίαν. Τὸ πᾶν ἦτο εἰς ἀναστάσιον. Τεχνιτὰ ἄνθη, κομψὰ ἐκ μεταξὺς ρινόμακτρα ἀρκετὰ ζεύγη χειροκτιῶν, ἦσαν ἐρριμένα ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ, ἡ δὲ ὑπὲρ ριὰ ἐνεφανίζετο ἀνὰ πᾶν λεπτὸν κρατοῦσα πάντοτε κατὰ τι· ἐν τῷ μεταξὺ ἀνεφάνη ἡ κυρία Β.

— Τί τρέχει λοιπόν; τὴν ἐρωτῶ· μήπως ἀπεφάσισης νὰ κάμῃς ἐκθεσιν εἰδῶν καλλωπισμοῦ;

— Πῶς, δὲν ἐμάντευσες ἀκόμη; εἶνε διὰ τὸν στολισμὸν τῆς Οὐρανίας μας, ἐδῶ θὰ χρειασθῇ νὰ βάλωμεν τὸ τελευταῖον χέρι, διότι ἡ κόρη δὲν ἔχει διόλου γοῦστο, δὲν εἶνε καθόλου φιλαρεσκος καὶ στοιχηματίζω, ὅτι θὰ εἶνε ἐνδεδυμένη ὡς ἐπαρχιωτὶς ἐπομένως θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐπιδιορθώσω τὸν στολισμὸν τῆς.

— Λυποῦμαι τότε διότι ἦλθον ἐνωρίς.

— Καλὲ μείνατε ἐκεῖ ποῦ εἰσθε, μοὶ ἀπαντᾷ γελῶσα· τὸ φουστάνι βέβαια δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ τῆς τὸ ἀλλάξω, διότι ἐξ ἀπαντος θὰ ἔλῃ φορεσθεῖ τὸ ὠραιότερον· ἐπειτα, ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὴν τιμιότητά σας· καμμίαν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς νέας ἀφοῦ δὲν ἔχετε.

— Ὁχι ὀχι, ἀνέκραξα· μείνατε ἡσυχος περὶ τούτου.

— Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ἡμπορεῖτε νὰ μείνητε μάλιστα θὰ λάβῃ ὀλίγον θάρος ἡ πτωχὴ νέα.

— Καὶ τί ἀπήντησεν εἰς τὰς προτάσεις σας;

— Κατεμαγεύθη!... δὲν ἐκλείσει μάτι ἀπὸ προχθὲς... δὲν ἔφαγε, δὲν ἤξευρε τί λέγει, ἐπὶ τέλους πᾶσι νὰ χάσῃ τὸ κεφάλι τῆς.

— Τὸ καυμένο τὸ κορίτσι· ὕστερον ἀπὸ τόσας ἀνησυχίας, μήπως χάνει τὰ θέλητρα τῆς ἀπόψε; δὲν θὰ εἶνε καλῆτερον νὰ ἀναβάλωμεν τὴν συνέντευξιν, εἰ τί λέγετε;

Δυνατοὶ κτύποι τοῦ κώδωνος τῆς ἐξω θύρας ἠκούσθησαν.

— Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ἡ Οὐρανία! ἀνέκραξεν ἡ κ. Β.

Τῶντιν ἦτο ἡ ὑποψήφιος νύμφη κατετρομαγμένη· ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ ἀπὸ τὴν θύραν τῆς αἰθούσης.

— Ἐκτύπησα ὀλίγον δυνατὰ, φίλη μου, νὰ με συγχωρῇς, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ταραχὴν μου δὲν ἤξευρον τί πράττω... ἀπὸ τὸ πρῶτ' δὲν ἤξεύρω τί ἔχω... οἱ

ὀφθαλμοί μου ἰσχοτίσθησαν, δὲν βλέπω πλέον... ὦ! μὲ συγχωρεῖτε κύριε δὲν σὰς εἶδον.

Τὴν παρατηρῶ φοβερώτερα ἀσχημία ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ χαλκόχρους καὶ ἰσχνή τὴν μορφὴν, μὲ εἶνα κολοσσιῶν διαστάσεων, μὲ δύο ὀφθαλμούς ἐρυθροὺς ὡς λαγιδεῖς, ἐξ ὧν ὁ μὲν δεξιὸς ἐκλαίεν ἀδιακόπως, ὁ δὲ ἀριστερὸς κατεστραμμένος ἐκ τῆς εὐλογίας παρουσιάζων εἰδεχθῇ πόλτον ἐρυθροῦν, κατὰ στικὸν ὑπὸ λευκῶν κηλίδων· πλήν, σταματήσωμεν, διότι ἀδύνατος καθίσταται ἡ περαιτέρω περιγραφή· Ἐὰν ὁ δυστυχὴς μέλλων γαμβρὸς ἦτο μύωψ, ἐξάπαντος θὰ ἠτύοκτόνει τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου.

— Ἄ προσφιλὴς μου, πόσον ἀδέξια ἐκαλλωπίσθης, τῇ λέγει ἡ κυρία Β ἀφαιροῦσα τὸν πῖλον τῆς τοῦ εὐτύχημα εἶνε, ποῦ ἤλθες ἐνωρίς καὶ οὕτω προφθάνομε νὰ ριζώμε μὴ ματιὰ στὸ στολισμὸ σου.

— Το καπέλλο μου πᾶει καλά; ἐρωτᾷ ἡ Οὐρανία.

— Κόκιστα, φίλη μου· καὶ τὸ μάτι σου κλαίει πάντοτε· τὶ δυστύχημα, μήπως ἐπάστρεψες κριμύδια.

— Διόλου.

— Θὰ σοῦ βάλω ἓνα κλώνον μὲ τεχνητὰ ἄνθη στὸ κεφάλι νὰ ἔρχεται ἐμπρὸς εἰς τρόπον ὥστε νὰ σκεπάζῃ τὸ μάτι σου· καὶ αὐτὸ τὸ μαῦρο μανδύλι ποῦ φορεῖς στὸ λαιμὸ, σὲ κάμει περὶ ἀδύνατη.. Οὐφ γιατί προσπαθεῖς νὰ ἀδυνατίσῃς; ἐμὲ μοῦ φαίνεται πῶς εἶπαι ἀρκετά· θὰ σοῦ δώσω μιὰ πελερίνα ἄσπρη νὰ ρίξῃς στοὺς ὄμους σου· καὶ ποῦ εἶνε τὸ τουρνούρ; ἔτσι δὲν ξεχωρίζεις ἀπὸ ξυλόσκουπα.

— Δὲν ἀγαπῶ τοὺς προσθέτους γόμφους.

— Κυτταξε ἀπλότης! προσθέτους λέγει! πλήν φίλη μου, ὅταν δὲν ἔχῃ μιὰ γυναῖκα ἀληθινούς, ἀνάγκη πᾶσα νὰ καταφύγῃ εἰς αὐτούς. Μαρία φέρε μου ἓνα τουρνούρ.

— Καλὴ μου φί! ἡ! ἐβλεπα ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου ἓνα κόκκινο ἄλογο ποῦ πατοῦσε στὸν ἀέρα...

— Αὐτὸ σημαίνει πρᾶγμα γρήγορο.. ἐπιτυχία εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μας· ἐκάπαζε; τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ γαμβρὸς σου θὰ γίνῃ ταχέως.

— Καὶ ἄμα ἀνέβην ἐπάνω στ' ἄλογο...

— Πάντοτε, πάντοτε καλὸν σημεῖον. Τώρα κάθῃσε ἐκεῖ νὰ σὲ κτενίσω ὀλίγον.

(ἀκολουθεῖ)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ

ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

— Ὁ Ἔρως ἔχει ἐπίδεσμον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.
— Ὁ Ἔρως ἐνεργεῖ θαύματα.
— Ὁ Ἔρως μεταβάλλει τὴν τίγριν εἰς ἀμνὸν καὶ τὸν ἀμνὸν εἰς τίγριν.

Χιλιόκις θὰ ἔτυξε ν' ἀκούσῃτε ἐπαναλαμβανόμενας τὰς φράσεις ταύτας. Συνήθως δὲ ὁ λέγων τὰ τόσα νέα ταῦτα πράγματα προσθέτει:

— Ὁ Ἔρως ἐμπνέει τὰς μᾶλλον ἀκατανοήτους

Τότε εἶς ἐκ τῶν ἀκούοντων ζητεῖ τὸν λόγον καὶ ἀναφέρει τὴν τόσον περιέργον πρᾶξιν τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου Ἀγγλου, σὶρ Ράλφ Τέϊμολ, ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ λόρδου Πάλμερστον, ὅστις, ἀγαπῶν γυναῖκά τινα, ἀπέκοψε τὸν ἓνα πόδα του, ὅπως ἀρῇ αὐτῇ.

— Ἀχ! ἐὰν ἤξευρα! ἔλεγεν ἔπειτα, ὅτε περιεπάτει μὲ τὸν ξύλινον πόδα του, ἄχ! ἐὰν εἴξευρα!

II

Μοὶ διηγήθησαν ἐν μικρᾷ τινι συναναστροφῇ ἄλλην τινὰ ἱστορίαν κεκομμένου ποδός, ἥτις διεδραματίσθη ἐν Παρίσις, πρὸ ὀλίγου ὡς μὴκέτι γνωστὴν, κρίνω αὐτὴν ἀξίαν διηγήσεως. Θὰ ἴδῃτε δ' ἐν αὐτῇ τὴν διαφορὰν μεταξύ ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ ἔρωτος. Ὑπάρχουσιν ἱστορίαι ὅμοιαι πρὸς μύθους, ἐκαστὴ δ' ἐξ αὐτῶν ὀφείλει νὰ ἐμπεριέχῃ τὴν ἡθικὴν διδασκαλίαν ἢ τὴν ἀγαλλιᾶσίν τῆς.

III

Κατὰ τὸ 1860, ἐν μικρᾷ τινι καὶ ὠραίῳ οἰκίῳ τοῦ προαστείου Ἀγίου Ὀνωρίου, συνορεύοντος πρὸς τὴν ἐπαυλιν Μονσώ, ἔζη χήρα τις ἀκόμη νέα καὶ λίαν ἐπιζήτητος, ἣν ὠνόμαζον Νοεμίαν Ἀμβλωτέζ.

Οὐδεὶς ποτε εἶχε γνωρίσει τὸν λοχαγὸν Ἀμβλωτέζ, ἀλλὰ πάντες εἶχον ἀκούσει νὰ λέγωνσιν, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ Κριμαϊκοῦ σ.α.τοῦ. Κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Σεβαστουπόλεως εἶχε προαχθῇ τοσοῦτον, ὥστε ἐν τὸς τριῶν μηνῶν ἔλαβε δύο ἀνωτέρους βαθμοὺς, ἐμελλε δὲ νὰ γίνῃ καὶ συνταγματάρχης, ὁπότε σφαῖρα ρωσικὴ τὸν ἐφόνευεν ἐντὸς τῶν χαρακωμάτων.

Ἐπὶ τῇ εἰδήσει ταύτῃ, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ ἐπένθησε ἐπὶ τρία ἔτη συνεχῶς.

Ἄλλοι μὲν ἔλεγον:

— Ἐπένθει, διότι ἠγάπα τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἄλλοι δὲ, μᾶλλον κακόγλωσσοι:

— Ἐπένθει, διότι τὰ πένθημα καθίστων αὐτὴν ὠραίαν.

Πάντα ταῦτα ὅμως δὲν ἠμπόδιζον τὴν νέαν χήραν ν' ἀκολουθῇ τὸν συρμὸν, ἀπεναντίας.

Ἦρχισαν νὰ διαδίδωσιν εἰς μίαν χειμερινὴν ἐσπερίδα, ὅτι ἐκ καταστάσεως λίαν μετρίας, ἡ κυρία Ἀμβλωτέζ ἐγένετο αἰφνης πλουσία. Γέρων τις συγγενὴς τῆς, ἀποθανὼν ἐν Ἀρτουά καὶ ὄχι ἐν Ρωσσίᾳ, τῇ ἔφινε περίπου τεσπαράγοντα χιλιάδας λίρας εἰσόδημα.

— Χήρα, νέα, ὠραία καὶ πλουσία, ὅ,τι θελήσει ἔχει! ἐφώναζον αἱ χρυσαλλίδες τάδεως τινος.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Νοεμία εἶχε πλειοτέρας περιποιήσεις.

IV

Πανταχόθεν ἠκούετο:

— Νομίζετε ὅτι ἡ ὠραία χήρα ἔχει διάθεσιν πρὸς δεῦτερον γάμον;